

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. C.,**
nar.,
státní příslušnost: Moldavská republika,
t. č. pobyttem ZZC,
právně zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2022, č. j. OAM-335/LE-BA02-VL18-PS-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2022, č. j. OAM-335/LE-BA02-VL18-PS-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám jeho právního zástupce, JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobce namítá, že z jeho výpovědi vyplynulo, že jediné důvody, pro které se domáhá mezinárodní ochrany, jsou důvody humanitárního rázu, tj. dle § 14 zákona o azylu, které spatřuje v tom, že se mu v červenci 2022 narodil syn. Pokud cizinec usiluje o udělení mezinárodní ochrany a v této souvislosti argumentuje toliko důvody humanitárními, tj. rodinnými, které nastaly v momentě narození syna, tedy v momentě již existujícího nelegálního pobytu, má žalobce za to, že není namístě argumentovat tím, že předmětná žádost měla být podána dříve, že po odhalení neoprávněného pobytu a následném zajištění, neboť žalobce tuto možnost fakticky neměl. Odůvodnění napadaného rozhodnutí je založeno na tom, že je podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany účelová, z provedeného dokazování nevyplývá, že by existovaly legitimní důvody, pro které by nebylo možné podat předmětnou žádost dříve, než po omezení na osobní svobodě. K tomu žalobce uvedl, že ztratil oprávněnost k pobytu ke dni 7. 2. 2022, kdy byl zaevidován v Evidenci nežádoucích osob s expirací ke dni 11. 4. 2024. Je na správním orgánu, aby posoudil osobu žadatele a naléhavost prezentovaných důvodů. V situaci, kdy se žalobce hájí rodinnými vazbami na území České republiky, má za to, že není namístě se obávat, že by byl po propuštění nezastižitelný, zjevně nemá v úmyslu opustit v ČR žijícího kojence, jehož matka je státní příslušnicí Ukrajiny. Žalobce dále poukázal na to, že se v případě zajištění cizince jedná o mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. V případě uplatnění zajištění, je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný. Rozhodnutí o zajištění musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty (rozsudek NSS ČR ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30). Žalobce má za to, že žalovaný jednal s tímto v rozporu. Žalovaný odkázal také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 5/2010. Příslušné závěry o zajištění platí pro všechny instituty zajištění specifikované v zákoně o pobytu cizinců, resp. v zákoně o azylu. Žalobce poukázal dále na § 2 odst. 3 správního řádu, zásadu proporcionality postupu správního orgánu, zákaz svévole a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v případě žalobce byly kumulativně naplněny podmínky § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Dále uvedl, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2021, vědomě nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Jeho žádost byla podána účelově, jednání žalobce nedává dostatečnou záruku spolupráce v průběhu azylového řízení. Rodinné vazby nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, rodinní příslušníci mohou případně dotyčného následovat do země původu.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-326832-12/ČJ-2022-000022-ZZC ze dne 10. 10. 2022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od omezení osobní svobody.
6. Součástí spisu je dále rozhodnutí rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-155603-11/ČJ-2021-000022-SV ze dne 16. 6. 2021, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o tom, že se žalobci ukládá správní vyhoštění spolu se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 2 roky. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze

dne 7. 2. 2022, č. j. CPR-20797-2/ČJ-2021-930310-V217. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu č. j. 19 A 9/2022 – 16 ze dne 25. 3. 2022 zamítnuta.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Žalobce namítl, že nesouhlasí s posouzením jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako podané účelově. Vzhledem k tomu, že svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany domáhá udělení humanitárního azylu a žádost opírá o rodinné důvody, konkrétně narození syna, nemohl takto odůvodněnou žádost podat dříve, neboť syn se narodil v červenci 2022, tedy až v době nelegálního pobytu. Neměl faktickou možnost žádost podat dříve. Žalobce dále poukázal na mimořádnost institutu zajištění, které se bezprostředně dotýká osobní svobody jednotlivce a uvedl, že rozhodnutí o zajištění musí být náležitě odůvodněno včetně možného uložení alternativních opatření k zajištění. Namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
9. Ve své první námitce týkající se důvodu zajištění žalobce zpochybňuje závěr žalovaného o účelovosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
10. Z odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. KRPA-326832-12/ČJ-2022-000022-ZZC ze dne 10. 10. 2022 vyplývá, že žalobce byl přistižen při krádeži, načež byl policií zajištěn z důvodu dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Správním orgánem bylo zjištěno, že je žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob od 7. 2. 2022 do 11. 4. 2024. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 16. 6. 2021 uloženo správní vyhoštění, proti rozhodnutí se odvolal a podal následně žalobu, která však byla zamítnuta. Byl zajištěn na dobu 30 dní. Dne 17. 10. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, proto byl dne 18. 10. 2022 následně zajištěn žalovaným podle zákona o azylu. Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
12. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*
13. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 287/2016 – 27 ze dne 21. 6. 2017, ve kterém uvedl, že: „Judikatura Nejvyššího správního soudu již opakovaně vyložila, že i v případě, kdy cizinec v žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově

relevantními, nevylučuje to postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 Azs 47/2017 – 26). V této souvislosti lze rovněž poukázat na další judikát, podle něhož žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává pouze účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31). Z uvedeného tedy zřetelně vyplývá, že na samotné zajištění cizince nemá vliv to, zda se žalovaný bude meritorně zabývat důvodností žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovateli lze dát zapravdu v tom, že pokud by jeho primárním záměrem bylo získání mezinárodní ochrany, nebyly by zde splněny podmínky k tomu, aby žalovaný přistoupil k jeho zajištění podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Má-li být tedy vyloučena aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a má převážít zájem cizince na zachování jeho osobní svobody a svobody pohybu nad veřejným zájmem státu na omezení těchto svobod, je nezbytné, aby žalovaný v dostatečných souvislostech posoudil okolnosti, za nichž cizinec žádost o mezinárodní ochranu podal. V tomto se tedy právní názory žalovaného, krajského soudu a ani stěžovatele nijak nerozcházejí a shodují se. V projednávané věci je však podstatné to, že krajský soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že motivací stěžovatele bylo pouze zmaření správního vyhoštění, a proto zde byl naplněn důvod k zajištění podle citovaného ustanovení zákona o azylu.“

14. Také ve zde řešené věci soud považuje s ohledem na citované závěry za podstatné, zda žalovaný v dostatečných souvislostech posoudil okolnosti, za nichž cizinec žádost o mezinárodní ochranu podal, kdy však má za to, že postup žalovaného dostatečný nebyl.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že v případě žalobce jsou naplněny podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žádost byla podána žalobcem v ZZC, dále dle žalovaného existovaly důvody, že byla žádost podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.
16. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí je žalobci vytýkáno, že nepožádal o udělení mezinárodní ochrany již dříve a že žádost podal s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalovaný ve zdůvodnění důvodu zajištění poukázal na skutečnost, že se žalobce nachází na území ČR již od roku 2021, přesto podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po svém zadržení, kdy nevedl současně žádné důvody, které by mu bránily podat žádost dříve. O možnosti požádat o azyl byl poučen již dne 10. 10. 2022, přesto požádal až 17. 10. 2022. Podle žalovaného je cílem podané žádosti ze strany žalobce pouze zabránění vycestování. Dle soudu není z této části odůvodnění žalovaného zřejmé, zda měl podle žalovaného žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany již v roce 2021, tedy po svém příjezdu, nebo by to mělo být 10. 10. 2022, tedy po jeho zajištění.
17. K tomu soud také uvádí, že správní spis obsahuje dvě verze rozhodnutí, z nichž jedno uvádí, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal 10. 10., druhé pak, že tomu mělo být 17. 10. Správný údaj je 17. 10. 2022, jak soud ověřil ze žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud dále uvádí, že zatímco ve výroku jednoho z rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že se žalobce zajišťuje do 14. 2. 2023 a na straně 4 tohoto rozhodnutí je uvedeno, že žalobce je zajištěn nejdéle do 3. 2. 2023, je ve druhém rozhodnutí uvedeno i ve výroku shodně, že se žalobce zajišťuje do 3. 2. 2023. Mínil-li žalovaný druhým vyhotovením rozhodnutím nahradit písařskou chybu, pak je zarážející, že rozhodnutí, které obsahuje dobu zajištění do 3. 2. 2023 shodně ve výroku i odůvodnění, obsahuje zároveň chybný údaj o podání žádosti 10. 10. 2022. Zároveň tomu neodpovídá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

doložka právní moci je vyznačena na rozhodnutí, ve kterém je žalobce zajištěn do 14. 2. 2023.

18. Žalovaný opřel své důvody ohledně zajištění žalobce především o načasování azylové žádosti, kdy jeho odůvodnění je v tomto ohledu značně stručné. Žalovaný se omezil pouze na tvrzení o tom, kdy měl podle něj žalobce podat žádost, aniž by ale zmínil a blíže upřesnil další konkrétní okolnosti případu, které vyplynuly s žalobcovy výpovědi. Žalovaný sice v úvodu svého rozhodnutí shrnul obsah výpovědi žalobce, ale z odvodnění není zřejmé, zda a jak s těmito tvrzení dále pracoval, vyjma tvrzení o načasování žádosti. Soud si je vědom toho, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění provedené poté, co podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, tj. se jednalo o tzv. „přezajištění“, nicméně nadále se jedná o omezení osobní svobody cizince a je tak nutné pregnantní, jakkoli nikoli rozsáhlé odůvodnění, tak, aby bylo soudem přezkoumatelné.
19. Přestože soud nevyklučuje oprávněnost zajištění žalobce z důvodu účelově podané žádosti, je nutné, aby úvahy žalovaného o naplnění důvodů zajištění byly srozumitelné a zasazeny do kontextu zjištěných okolností, nikoli natolik univerzální, že lze odůvodněním zdůvodnit jakýkoliv případ zajištěného cizince. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve zdůvodnění důvodu zajištění poukázal dále na skutečnost, že žalobce byl zadržen poté, co se dopustil krádeže. Také konstatoval, že žalobce vědomě pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu a je veden v evidenci nežádoucích osob od 7. 2. 2022 do 11. 4. 2024. Z pouhého konstatování těchto faktů však není zřejmé, jaký má být vztah těchto skutečností k posouzení toho, kdy měl žalobce žádost podat a zda se jejím podáním snažil vyhnout vycestování. Soud není oprávněn doplňovat úvahy žalovaného.
20. Žalobce sdělil, že důvodem podání žádosti o azyl bylo narození syna (údaj o narození dítěte byl sdělen v rámci podání vysvětlení při první zajištění), později doplnil obavy v souvislosti s povolávacími rozkazy, o kterých jej měla informovat matka (žádost o udělení mezinárodní ochrany). V azylovém řízení žalobce doplnil, že prvním důvodem podání žádosti bylo, že zde má syna, poté přibyl důvod v podobě zmíněných obav. Tvrdil, že začal podklady shromažďovat již předtím, než přišla partnerka do jiného stavu, neměl však peníze a nemohl odjet do Brna si vyřídit ubytování. Také zmínil, že dříve nevěděl o možnosti podat si žádost, byl v Evropě. Z odůvodnění žalovaného neplyne, že by tato tvrzení jakkoli zohlednil a vyjádřil se k nim.
21. Pokud žalovaný dospěl k závěru o účelově podané žádosti, pak bylo na místě, aby se vyjádřil i k tomu, z jakého důvodu považuje žádost za účelovou, jestliže žalobce zmínil azylový důvod vzniklý až narozením dítěte dne 21. 7. 2022. Žalovaný k tomu úvahu neprovedl, tím méně, aby se zabýval i rodinnou situací žalobce.
22. K tomu soud dále uvádí, že žalobce v žalobě poukázal na to, že jediným důvodem podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že se mu v červenci 2022 narodil syn, kterého má s ukrajinskou partnerkou žijící dlouhodobě v ČR. K tomu dodal, že z důvodu, že se syn narodil v červenci 2022, nemohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Mohl tak učinit až v době nelegálního pobytu.
23. Tvrzení žalobce o možnosti požádat až v době neoprávněného pobytu představuje značně široké období, kdy soud má za to, že pokud by důvodem podání žádosti bylo skutečně toliko narození syna, pak by bylo možné očekávat, že žalobce o udělení požádá již v červenci nebo pravděpodobně ještě dříve, kdy mu těhotenství partnerky muselo být

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nepochybně známo, nikoli až v říjnu 2022. Žalobce v žalobě nijak relevantně nezdůvodnil, z jakého důvodu žádost podal až právě v říjnu 2022, tedy až přibližně tři měsíce po narození syna, nicméně dříve uvedl, že důvodem byl nedostatek finančních prostředků, materiály měl zajišťovat již dříve. Tento rozpor mohl žalovaný detailněji zkoumat žalovaný, a to například dalšími otázkami položenými žalobci, čímž by adekvátně podpořil svůj závěr o účelovosti žádosti, respektive možnosti jejího dřívějšího podání. Soud pouze dodává, že lze uvažovat, že žalobce nemá ani sám postaveno zcela na jisto, jaké byly důvody jeho žádosti, neboť v žalobě uvádí, že jediným důvodem podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že se mu v červenci 2022 narodil syn a naproti tomu důvody ohledně povolávacích rozkazů uváděné dříve jako druhý důvod podání žádosti již v žalobě vůbec nezmínil.

24. Žalovaným shledanou účelovost lze v případě žalobce do jisté míry chápat, neboť pokud se žalobce nacházel v pobytově nevyřešené situaci (ať již o neoprávněnosti pobytu věděl či nikoli), kdy zde současně měl partnerku s malým synem, pak v případě, že by žádost nepodal, by byl nucen bezprostředně vycestovat, čemuž se žalobce snažil z jeho pohledu logicky zabránit. Argumentaci ohledně toho, že mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany z důvodu narození syna, až v době nelegálního pobytu bez bližšího odůvodnění časové prodlevy od narození syna do podání žádosti soud považuje za nevěrohodnou, nicméně žalobce důvody nastínil, ale žalovaný jim nevěnoval pozornost. Soud také doplňuje, že žalovaný mohl na podporu svých závěrů rovněž blíže řešit skutečnost, že se žalobce dopustil vědomého neoprávněného pobytu, kdy žalobce při podání vysvětlení mj. sdělil, že výsledek řízení o správním vyhoštění mu údajně nebyl znám z důvodu, že jej o něm neinformoval jeho právní zástupce. Jestliže se žalobce rozhodl zvolit si právního zástupce, bylo na něm, aby s tímto komunikoval a informoval se průběžně o vývoji řízení. Nehledě k tomu, že se jedná o současného právního zástupce žalobce. I pokud by bylo pravdou, že se žalobce o svém neoprávněném pobytu dozvěděl až od policie při svém zajištění, pak taková skutečnost jde k tíži žalobce, neboť se měl o své řízení více zajímat. Těmito skutečnostmi se však měl opět zabývat žalovaný.
25. Žalobce dále v žalobě poukázal na mimořádnost institutu zajištění, namítl nedostatečné posouzení zvláštních opatření a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, přičemž i tuto námitku soud shledal důvodnou.
26. Soud se předně ztotožňuje žalobcem v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
27. Proto je na místě, aby tomuto odpovídalo odůvodnění správního orgánu, které musí být v tomto směru dostatečně konkrétní a musí z něj jasně vyplývat také to, z jakého důvodu není možné dané osobě uložit některé z mírnějších zvláštních opatření.
28. Těmito zvláštními opatřeními jsou podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo dle písm. b) tohoto ustanovení povinnost osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle § 47 odst. 2 *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

29. Žalovaný ve svém odůvodnění uvedl, že existuje nebezpečí, že se žalobce bude vyhýbat povinnosti opustit EU a bude mařit rozhodnutí o vyhoštění. Dále žalovaný uvedl, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, v žalobcově případě nelze podle žalovaného rozumně předpokládat, že by respektoval opatření podle zákona o azylu, která by mu správní orgán uložil. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016, dle kterého účelem zvláštního patření není pouze zajistit žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly tohoto řízení. Cílem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je dle žalovaného zabránění účelovému zneužívání podávání azylových žádostí. Dále žalovaný uvedl, že nepředjímá výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, nicméně podle něj by v případě žalobce bylo uložení zvláštního patření neúčinné, neboť žalobce vědomě nerespektoval právní řád ČR a udělení mezinárodní ochrany se domáhal až po svém zajištění.
30. Vzhledem k uvedenému považuje soud argumentaci žalovaného v rámci jeho odůvodnění toho, z jakého důvodu žalobci neuložil některé z výše uvedených zvláštních opatření, opět za příliš stručnou bez zřetele k tvrzení žalobce o narození dítěte a pobytu na uvedené adrese. Nehledě k nařízené době zajištění – do 3. 2. 2023 (14.2.).
31. Žalovaný se ve svém odůvodnění omezil pouze na opětovné konstatování toho, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany považuje za účelovou a dále poukázal na to, že žalobce v ČR porušoval vědomě zdejší právní předpisy. Takové závěry však dle soudu nemohou samy o sobě dostatečně zdůvodnit nemožnost udělení zvláštních opatření, a to tím méně v situaci, kdy žalobce byl otcem ke dni rozhodnutí velmi malého dítěte. Žalovaný měl k dispozici poměrně podrobnou výpověď žalobce jak z podání vysvětlení, tak i samotného řízení o udělení mezinárodní ochrany, taktéž měl k dispozici dřívější rozhodnutí o zajištění, přesto vypracoval obecné univerzální odůvodnění zajištění cizince.
32. Vzhledem na rodinné poměry žalobce bylo na místě, aby se žalovaný věnoval zejména tomu, zda by bylo možné žalobci uložit opatření osobního hlášení ministerstvu s ohledem na skutečnost, že má s partnerkou malého syna. Žalobce správnímu orgánu sdělil adresu svého pobytu, kdy sdělil, že na této adrese má bydlet spolu se svou partnerkou a synem. Sdílí společnou domácnost. Žalobce sdělil, že se svou partnerkou bydlí na sdělené adrese se synem, takto bydleli s partnerkou již i dříve na jiné adrese a uvedl rovněž, že partnerka je na mateřské a on hradí nájemné, které je přibližně 20 000 Kč měsíčně. V rámci pohovoru k azylové žádosti žalobce dále zmínil, že jeho partnerka údajně má mít rakovinu, která se jí opětovně vrátila. Také touto skutečností se žalovaný nijak nezabýval, jakkoli lze z gradace tvrzeného životního příběhu žalobce důvodně usuzovat, že se nejedná o pravdivé tvrzení.
33. Přestože lze mít za to, že některá žalobcova tvrzení v rámci obou jeho výpovědí nejsou zcela v souladu a soud nijak nepředjímá výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, nic to nemění na tom, že žalovaný je povinen své závěry přesvědčivě a především dostatečně odůvodnit, což se v daném případě nestalo. Žalovaný přesvědčivě nevysvětlil, z jakého důvodu není možné žalobce považovat za dostatečně důvěryhodného pro uložení zvláštních opatření, zejména opatření, které by umožnilo žalobci nadále setrvat se svou rodinou s ohledem na jeho současný rodinný stav. Obecné odůvodnění spočívající na tom, že porušoval právní předpisy a podal žádost až po zadržení, samo o sobě nezdůvodňuje

nemožnost udělení zvláštního opatření. Žalovaný se vůbec nezabýval jednotlivými zvláštními opatřeními a nezkoumal možnost jejich uložení na základě tvrzení žalobce.

34. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč, 8 228 Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16.11. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.